

SERGIU VÂLCU

**EVANGHELIA
DUPĂ
MAGHIZI**

t...
TRITONIC

Sergiu Vâlcu (n. 1954) este de profesie sociolog. În 1989 a fost unul din conducătorii Revoluției de la Brașov. În 1990 primește Premiul României literare (Iași – Matineul de proză scurtă), debutează cu proză scurtă în revista Astra – Brașov și editează la Brașov săptămânalul Politica, timp de câteva luni. Între 1991 și 2007 alternează construirea capitalismului cu față umană (în calitate de întreprinzător) cu ocuparea diverselor funcții și demnități publice. Începând cu 2008 se dedică exclusiv literaturii.

Motto

*La Scripturi scrie că Dumnezeu a făcut lumea, cu toate cele,
în șase zile.*

În a șaptea, s-a dus să se odihnească puțin.

Ceea ce nu se spune este ce a făcut în ziua a opta.

Am să vă spun.

În ziua a opta s-a trezit și s-a uitat către dimineața omului.

Omul trudea, aplecat asupra pământului.

S-a uitat apoi către amiaza lui.

Robotea întruna.

Și s-a uitat către seara-i.

Sedea.

Își terminase roboteala și era trist.

*Era trist pentru că stătea singur, împreună cu ceilalți oameni
singuri.*

Sedeau și se uitau la vorbele lor, cu care nu știau ce să facă.

Abia atunci a înțeles că lumea era neterminată.

Așa că s-a hotărât să-i plămădească maghidul.

Asta în ziua a opta.

Până a doua zi, l-a învățat toate poveștile lumii.

*Iar în ziua a noua l-a slobozit pe pământ, ca să le povestească
oamenilor singuri.*

Doar noaptea.

Cândva

În aerul răcoros al dimineții, asinul stârnea colbul deșertului cu copitele lui repezi. Se grăbea, de parcă ghicea gândurile tăcute ale pelerinului cuibărit în șa. Soarele spărsese de multe ori bolta dimineților de când suiau dinspre Egipt către țara lui Israel, călăuzindu-i ca un felinar luminând deasupra templului din Ierusalim. În spate, umbra lăsată de cei doi se prelungea ca o punte peste deșertul Sinai și peste marea cea roșie până la celălalt, templul lui Onais, cel din delta Nilului, ridicat prin truda vindecătorilor sufletului. Iudeii terapeuți.

Prin sate, copiii care altminteri se țineau scai după străini cerșind, de astă dată priviră trecerea lor cu oarece sfială, însă fără teamă. Îi oprea în loc povara ce părea să se ștească între umerii căzuți ai pelerinului, capul plecat, ochii a căror privire trecea dincolo de obstacolele drumului sau ale firii omenești.

Trecuseră zile și nopți de când nu se opriseră, asin și om, de parcă amândoi erau cufundați în aceleași gânduri, străine de nevolniciile trupurilor. Era ceva straniu în această peregrinare, spuneau bătrânii. Prin așezări, copitele asinului se întipăreau pentru totdeauna în pietrele drumurilor, iar în deșert vântul nu reușea să spulbere urmele trecerii lor. Oglinda apelor asupra căroră se aplecau să bea încă mai păstrează imaginea lor tremurată, limbutele vrăbii încă le mai sporovăie povestea.

Că a fost sau nu așa, vor ști a ne spune doar re-plăsmuitorii op-urilor românești, saducheii literați ai zilelor noastre. Firește, după ce vor fi brăzdat temeinic literatura de expirație biblică, de-a lungul și de-a latul vremurilor, în căutarea timpurilor pierdute.

Nimeni nu știa cum se numește asinul și nici nu s-a învrednicit oarecine să afle.

*

Om și asin se opriră la marginea unui orașel unde o mulțime uriașă, îmbrăcată peștriț în haine de sărbătoare, tălăzuia înainte și înapoi dănțuind, cântând ori aruncând cu rămurele de măslin și mănunchiuri de iasomie către șirul legionarilor înarmați până-n dinți. Turbați de furie că lesa ordinelor venite dinspre centurion îi ținea din scurt, mărginindu-se doar să îndepărteze turbulenții prea îndrăzneți de locul unde urma să se petreacă evenimentul mult așteptat.

Urma execuția unui roman și mulțimea iudeilor se înghesuia să vadă rarissimul spectacol îngăduit de Tiberius, atunci când unul din soldații săi săvârșea vreo crimă întâmplătoare împotriva localnicilor năbădăioși, gata oricând să se reverse într-o nouă răzvrătire dacă cel mai mic pretext le ofera ocazia.

Împăratul știa că Iudeea era greu de ținut în frâu, chiar și fără excesele soldaților săi. Evreii abia așteptau un pretext să se răscoale. Un impozit nou, oricât de mărunț, creșterea impozitului curent datorat Romei pentru a finanța cine știe ce campanie, un demnitar iudeu ce își afișa prea fățiș simpatiile pentru imperiu erau tot atâtea ocazii pentru izbucnirea de răzmerițe care, în final, costau viața multor soldați și a și mai multor iudei.

Soldatul bătrân, cam la cincizeci de ani, săvârșise una din puținele greșeli pentru care Roma admitea pedeapsa capitală. Violase nevasta unui iudeu. Cu care, fie vorba între noi, nu prea se înțelese la preț...

Execuții de acest gen erau rare, așa că stârneau întru totul curiozitatea. Din păcate, mulțimea nu avea să asiste la o crucificare, era o pedeapsă prea umilitoare pentru a fi aplicată unui legionar. O banală spânzurare potolea întrucâtva setea de răzbunare a nestăpâniților iudei și, în același timp, oferea o bună măsură a grijii purtate de imperiu pentru nesupușii săi supuși.

Doi legionari târau condamnatul legat fedeleș în frânghii groase, suficient de groase cât să nu poată fi rupte de taurul ce

mugea în strânsoarea lor. Până sub stâlpul spânzurătorii se luptară cu el, până îi puseră ștreangul de gât. Ieri, băuseră împreună prin tavernele din umbra chiparoșilor, râseseră de neghiobia localnicilor și plânseseră după colinele Romei. Iar acum, îl spânzurau pe cel mai harnic tovarăș de pahar și înrăit jucător de zaruri, pe cel mai hâtru și mai neînfricat camarad de arme.

— Așa e viața, Pantheras. O târfă — spuse unul dintre legionari, în timp ce îi aranja ștreangul de gât, să nu-l jeneze prea tare. Toate ni se trag de la târfe. Nu te-au răpus filistinii, grecii și atâția alții. Te-a biruit o târfă — repeta soldatul întruna, nevenindu-i să creadă cât de stupid își sfârșea viața în mâinile lui cine, tocmai Pantheras, cel care o salvase pe a sa de atâtea ori, în atâtea lupte ce purtaseră împreună.

— Diseară mergem să bem la Taverna Grecului. Să oprim un scaun și pentru tine? — glumi amar celălalt legionar.

Bătrânul soldat rotea ochii holbați de groază pe deasupra mulțimii, căutând o scăpare ce nu părea dornică să i se arate. Nu spaima de moarte îl năucise, de prea multe ori îi cercetase chipul îndeajuns de aproape cât să-i vadă și firele de păr din nas. Doar motivul prostesc pentru care, în seara asta, nu ajungea la Taverna Grecului, să zuruie încă o dată zarurile în paharul de lemn, singura muzică dragă lui. O zdreanță de evreică. Fii blestemat Israel...

Într-un târziu, privirea i se agăță de chipul pelerinului. Printre ochii mulțimii, singuri ai lui erau lipsiți de orice urmă de ură.

— Scapă-mă, fiule... — gemu legionarul.

Îi răspunse cu un scârțâit sinistru trapa spânzurătorii ce se prăbuși brusc, lăsând trupul să se legene liber în bătaia de mătase a zefirului de primăvară. Balansul lui, urmând întocmai traiectoria de pendul calculată de Foucault, părea să se amplifice odată cu urletele de satisfacție ale mulțimii.

Pelerinul își acoperi capul cu gluga mantiei și asinul înțelese, venise vremea să ia din nou colbul drumului în copite.

Mai multe luni după

Ascultă, lasă-mă cu prostiile astea, *Ascult, dar tu ai auzit, Ce, Azi-noapte corabia a traversat din nou orașul, Nu se poate, Ba da, de o lună tot asta face, intră pe la Poarta Apelor și iese pe la Poarta Peștilor, Eu am auzit că noaptea asta a schimbat drumul, a intrat pe la Poarta Cailor și a ieșit pe la Poarta Oilor, Oare de ce și-a schimbat traseul, Nu vă supărați, eu sunt nou venit în oraș, despre ce vorbiți, Ești pelerin, Da, Uite, de o lună se întâmplă o ciudățenie, în fiecare noapte o corabie străbate Ierusalimul, intră pe o poartă și iese pe alta, Glumiți, Noi nu prea știm să glumim, suntem cam morocănoși de felul nostru, Înțeleg dar e imposibil așa ceva, o corabie e făcută să umble pe ape, nu pe străzi, Așa știam și noi până acum o lună, privește însă cu ochii tăi, vezi urmele de pe zidul ăsta, Văd, Aici strada se îngustează și s-a frecat de el, Tot nu pot să cred, aș vrea să știu dacă a văzut-o cineva cu ochii lui, Nu știm, în schimb îți putem povesti în amănunt cum arată, Povestii-mi, Velatura este ciudată, nu are forma clasică, aduce mai mult a frunze de palmier, Asta într-adevăr e ciudat, călătoresc mult pe mare dar așa ceva nu am mai văzut, are și mateloți sau e vreuna din acele corăbii fantomă care cutreieră mările, în căutarea echipajului pierdut, Poate că da, cine știe, Probabil s-a rătăcit prin Ierusalim datorită unei busole defecte, altceva voiam să știu însă, se află totuși cineva pe corabie, Pe punte au fost văzuți doar timonierul și șapte papagali negri, Nu e de mirare, noaptea toți papagalii sunt negri, povestește mai degrabă despre timonier, cum arăta, Nu ai cum să-i deosebești trăsăturile pe întuneric, Nici măcar nu a fost auzit strigând, faceți loc, trece o corabie, Cui, că străzile sunt pustii la ceasurile acelea, în schimb a fost auzit cântând, Ce cânta, Aici e singurul punct în care opiniile se împart, unii spun că este o muzică dumnezeiască, alții diavolească, Ferește-ne Doamne, Se mai spune că ar fi Arca lui Noe, redivivus, Orice e posibil, cât despre încărcătură, ce ați aflat, Abia asta este marele mister, Ce mister, Corabia duce la bordul ei Cea mai frumoasă femeie din lume, Asta da veste, totuși, de ce ar vrea*

ea să vadă Ierusalimul noaptea, neapărat de la bordul unei corăbii, *Mister*, Eu am auzit altceva, poate se leagă lucrurile, *Ce anume*, Se spune că în Galileea ar fi apărut un nou Profet, *Ce vorbești, să aibă legătură cu faptul că, mai zilele trecute, Caiafa i-a adunat în încăperea Sanhedrinului pe cei o sută de leviți¹ ai Templului, urlând la ei ore în șir*, Asta e prea gogonată, Masadul leviților e prea puternic pentru ca Marele Preot să-și îngăduie, *Ar putea fi adevărat în situația în care Caiafa s-ar teme mai mult de Profet decât de înfricoșătoarea organizație a leviților*, N-aș vrea să fiu în pielea Marelui Preot, *Nici eu*, Bună seara, v-am auzit vorbind despre anumite întâmplări cu tâlc nedeslușit, *Așa e, așează-te lângă focul nostru, avem destule vreascuri și vin bun în burduf*, Am să mă așez, *Cine ești și de unde vii*, Sunt maghid, veneam de unde și cine știe unde mă duceam, *Vinul nostru din burduf e mai limpede decât sunt vorbele tale*, Veți înțelege că vremurile ce trăim sunt geloase pe limpezimea vinului vostru, oricât de tulbure ar fi, *Nu ne mai fierbe*, Va trebui s-aveți răbdare, povestea este lungă dar are și ea capăt, taman când zorii se vor ivi, *Suntem numai urechi*, Veți asculta nemaiauzita poveste a levitului Ezechiel, așa cum ea s-a petrecut, iar dacă veți ști alte amănunte necunoscute mie, să le adăugați fără de teamă că firul băsmuirii s-ar încurca cumva, altminteri povestea n-ar mai fi lucrarea tuturor ci doar o fantezie a unui ins cu mintea cam rătăcită puțințel. Purcedem.

La Ierusalim

Levitul Ezechiel împlinește vârsta de nu se știe câți ani, oricum nu puțini. După priceperea cu care se strecoară nevăzut pe culoarele întunecate, după abilitatea de a se mișca în tăcere prin burta nesfârșită a Templului căruia, neîndoielnic, îi cunoaște în amănunt toate intestinele și cavernele, îți dai seama că face de multă vreme umbră pământului. Să-l urmăim, ținându-ne de un colț al mantiei sale. *Poartă o mantie? Neapărat ar trebui să*

fie de culoare neagră! O, ar fi o gravă greșeală a povestitorului să nu-și îmbrace misteriosul personaj într-o mantie neagră. E ca și cum ai omite femeia din poveste! Pentru noi, maghizii, nu există un obiect de vestimentație mai uzitat drept vehicul al metaforei. Vorbim de mantia stelelor, nopții, razelor, umbrelor, zăpezii, norilor sau pădurii. Povestim despre orgoliile ce se ascund sub tainica mantie a onoarei ori de mantia rugămintilor fierbinți. Majestuoasă, lungă, e semn de rang înalt, cam zdrențuită, cenușie, ascunde taina unui vrăjitor, scurtă și neagră e pentru o iscoadă, cam străvezie este a domniței, să-i pună nurii în valoare... și-n câte culori apoi n-o întâlnim! Mantia cernită sugerând durerea, mantia albastră semnificând credința și compasiunea ori nevopsită, din pânză grosolană, arătând smerenie, mantia roșie îmbrăcată de regi ori de diavol, cea albă e a purității, din aur și azur este a zeilor, plebeii, în schimb, se îmbracă-n mantii verzi, culoare de speranță, un galben mohorât e vestitor de rele, în timp ce galbenul aprins arată optimism solar, vedem portocaliul la mantia purtată doar de călugări shaolin, emblema de fidelitate pentru zeul lor. La urmă de tot, am lăsat mantaua indigo: e pentru cei aleși, aflați deasupra a tot ce e profan și efemer... Pe scurt, mantia este mai mult decât o haină.

Dar să luăm din nou urma levitului, s-a cam îndepărtat un pic. La o adică nici n-ar avea nevoie de opaiț, flacăra tremurată mai mult îi ascunde prezența decât i-o devoalează. Deșcă hârșită, știe că o întâlnire neașteptată ar naște mult mai multe suspiciuni în întuneric decât în palida lucire ce o împrăștie din mâna ridicată, *Așa e, în lumină se văd mai puține*, Stranie cugettare, pelerinule, să ne întoarcem totuși la levitul nostru.

Străbate pridvorul exterior, un patruleter larg, cuprinzând un alt spațiu dreptunghiular, pridvorul propriu-zis, urcă mai multe trepte, fiecare cu soareg, barieră adică, inscripționate în latină și greacă — oprește dacă nu ești iudeu, altfel vei muri, oprește dacă nu ai un singur Dumnezeu, altfel vei muri — cuvinte-paznici înfricoșători care te țintuiesc când treci prin dreptul lor și acolo levitul grăbește instinctiv pasul, *Să îl grăbim și noi odată cu el!*

Trece de anticamera în care străjuiește altarul cu tămâie, masa cu pâinile punerii-înainte și menora, uriașul candelabru din aur filigranat, cu cele șapte brațe așezate în același plan, simbolul central și durabil al exilului faraonic și al speranței de izbăvire pentru toți iudeii ori, dacă vreți, semnul tufișului care, în alte vremi, se-aprinse în deșert sub chip de Dumnezeu, să se arate gângavului Moise. Nu e ciudat că, dintre atâția prooroci spornici la gură, a căror limbă nicidecum n-a încetat să melițeze, s-a pus la temelie tocmai un împiedicat în vorbe, *Să trecem mai departe, nu ne băgăm, nu-i treaba noastră.*

Se îndreaptă în liniște spre încăperea Sfintei Sfintelor, unde îi trimisese vorbă marele preot Caiafa să vină deîndată. Știe că urmează să primească o misiune așa că zâmbește, asta înseamna recompensă, dar de ce tocmai Sfânta Sfintelor, unde nici măcar Caiafa nu intră decât o dată pe an!? Întâlnirea, atât de tainică, nu poate să aibă decât o motivație extrem de puternică și cu siguranță tulburătoare pentru atât de recele și echilibratul Mare Preot. Există o singură împrejurare menită să justifice aranjamentul întâlnirii și gândul îl face să tresară. Cu siguranță este vorba despre cărătorul de vânt, descins din lungul șir al celor din tagma lui și părelnic a nu se mai termina vreodată, noul Profet ce se anunțase. Cei ce vin dintr-un timp aflat atât de departe, poate chiar din miezul vremurilor, strigoii spaimelor dintotdeauna ale marilor preoți. Trecuse multă vreme de când Maleahi, ultimul profet, se dusese să doarmă cu strămoșii săi, *Poate venise vremea?... Răbdare, vom afla. Duhul viclean, Dibuk trebuie să fie!* așa e, cel care îi și strecură ideea, îl face să zâmbească satisfăcut. Marele Preot are nevoie de el...

Acum trecem pe lângă statuia neagră a etiopianului, *Schitează vreun gest de oprire?* Nu, deci calea este liberă, *Să-l cunoaștem, în eventualitatea că vreodată ne vom întâlni din nou cu el, Este Akum, garda de corp a lui Caiafa și, la nevoie, asasinul său de serviciu.*

Simte nevoia să iuțească pasul, *La fel și noi să facem!* Să se îndepărteze cât mai repede de ochii gălbui fixați asupra-i. În sfârșit, ajunge. Se oprește în fața parohetei, închipuitoare a tablelor legii cu cele zece porunci cusute în fir de aur, semnul prezenței

Sale fără de care cine ar mai ține calea dreaptă? Uriașa perdea din brocart purpuriu, cu heruvimi cusuți măiastru în fir de argint, desparte Sanctuarul de încăperea Sfintei Sfintelor, locul cel mai sacru de pe pământ, *Așa e, numai Marele Preot are voie să-i calce podeaua și asta numai o dată pe an, de Iom Kipur, când se căiește pentru păcatele întregului popor după un ritual atât de precis, încât cea mai mică greșală i-ar aduce, fără în-doială, moartea trimisă din Cer, Adevăr, cu o săptămână înainte de marele moment, Caiafa se desprinde din mijlocul familiei ca să locuiască în Templu. Unde altundeva se poate purifica fizic și spiritual? Recapitulează legile ce privesc slujba și, abia atunci când este pregătit, intră desculț în încăperea goală a Sfintei Sfintelor ca să aprindă doi pumni de tămâie. De fiecare dată poartă mitra pe cap și este înfășurat doar în pânza subțire a talit-ului², după obiceiul ismailiților, *Așa au hotărât gaonii³ că este bine, obiceiul învinge legea.**

Fumul de tămâie umple golul sfintei încăperi luând chipul Lui și abia atunci cere Marele Preot iertarea păcatelor lui Israel. Firește, niciodată El nu întârzie să se conformeze, dar numai după o temeinică și aspră cercetare. Dacă tămâia este din cea care-I place, dacă mitra stă bine pe cap, dacă Marele Preot își rupe corect talit-ul în partea dreaptă a pieptului și nu în stânga, pe lungime de cel puțin o palmă.

Se căsătorise Domnul cu poporul lui Israel ca bărbatul cu femeia, unul pentru altul. Oare nu asta laudă Cântarea Cântărilor? *Dar nevasta Lui nu prea se arătase de încredere, maghi-dule, prea lesne desfăcuse de atâtea ori picioarele în fața altor dumnezei, grosolan ciopliți în lemn sau piatră, așa că-I era firească circumspecția!* Voi sunteți de-ai locului și știți mai bine, eu vin prea de departe și voi sta prea puțin, până se arată zorii, ca să mai adâncesc lucrurile.

Gândurile levitului sunt întrerupte brusc de o mișcare amplă a faldurilor parohetei iar perdeaua, condusă de o mână uscată, îl cuprinde îndată acoperind sub greutatea ei tainele vorbelor ce aveau să fie rostite. Unul dintre degetele subțiri, cu pielea translucidă, este trecut prin inelul ce poartă sigiliul Marelui Preot, *Cred că tragem degeaba cu urechea, nu vom afla vreodată ce a*

vorbit Caiafa cu Ezechiel, nimeni nu a pătruns tainele cuvintelor rostite în preajma Sfintei Sfintelor. Fără îndoială. După un timp, cu o lungime necunoscută, paroheta eliberă în sfârșit levitul din strânsoare împingându-l înapoi, în lumea profană din care venise. Și Ezechiel nu întârzie să se întoarcă în impuritatea ei atât de familiară mărunțului levit, precum îi e guzganului haznaua, *Precum ne e și nouă, de altfel.*

Acum parcurge drumul în sens invers, ba chiar cu o oarecare grabă după cum arată pâlparea opaițului, gata să se stingă în încercarea zadarnică de a-i lumina cât de cât calea, de parcă taina ce o duce mărunțului levit nu trebuie pătrunsă nici măcar de flacăra sa plâpândă. *Oare se cuvine să-l urmăm și noi, Da, să-l urmăm, altminteri povestea lui s-ar frânge mult prea devreme.*

Merge repede bolborosind încet, străduindu-se să țină pasul cu gândurile ce îi vin învâlmășite în minte. Șase triburi pe muntele Gazirim. Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif, Veniamin. Șase triburi pe muntele Ebal. Ruben, Gad, Asher, Zabulon, Dan, Neftali. Din care noi, leviții, am fost cei aleși să strigăm blestemele cele grele iar ceilalți să răspundă: *amen*. Noi, leviții, am fost cei aleși să ne așezăm tabăra în jurul Tabernacolului⁴, să păzim Chivotul ce adăpostește tablele lui Moise, cele scrise cu degetul Lui. *Și scrisul era scrisul Său? Al Său, firește.* Iar celelalte triburi, mai pe margine. Noi, Gherson, Chehat și Merari, clanurile lui Levi, îl păzim de nevredețenie oamenilor. Noi, leviții, suntem cei care am trecut prin sabie trei mii de iudei, închinători vițelului de aur în lipsa lui Moise, aflat încă pe munte să primească tablele legilor. Noi am spălat dintotdeauna mâinile așa-numiților coheni, ticăloșii de preoți, înainte ca ei să dea binecuvântarea. *Are dreptate, verificabil, scrie la Deuteronom că leviții învață pe Iacov poruncile Lui iar pe Israel, Legea.* Noi am refuzat să primim pământ la împărțirea țării, ca să rămânem aproape de El, nu de țărână. Primeam în schimb zeciuiala și eram mulțumiți. Și El era mulțumit, slujitorii Lui nu trebuiau să aibă grija zilei de mâine. Doar a Sa. Și toate au fost bune până când profetul Ezra, fie-i numele blestemat, ne-a luat zeciuiala și le-a dat-o cohenilor. De atunci, nu mai suntem slujitorii Celui ce nu poate fi cuprins cu gândul, doar ai preoților care adormiseră

dreptatea odată cu Avraam. Și fie lăudat numele profetului Ieremia, denunțatorul atât al încrederii oarbe în Templu, cât și al nemerniciei poporului pe care îl iubise așa de mult încât, din iubire, i-a cerut să nu se mai lupte cu babilonianul, ci să se lase ucis de sabie. Dar asta a fost demult, în vremurile când strălucitorul Chivot veghea ca neamul ales să respecte legământul încheiat de Ioshua, atunci când a bătut palma cu Cel iertător din belșug. Un popor pentru un Dumnezeu, un Dumnezeu pentru un Israel, să-l apere cu spaime și flăcări de foc de propriile sale necredințe și de vrăjmășia neamurilor dimprejur. Chivotul, cel meșterit în deșert de iscusitul iudeu Betzalel să adăpostească tablele legământului, se pierdu însă într-o buclă întunecată a vremurilor, nimeni nu știe unde și cum, se bănuiesc multe, a fost furat, pierdut, distrus, rătăcit, ridicat la ceruri într-o învolburare a mâniei Lui pe nerecunoscătorul său popor, zidit în zidurile Ierusalimului, ascuns în scorbura de copac, prăvălit sub stânci grele, înecat în fund de mare, îngropat adânc în peșteri, acoperit cu smoală, pus la temelia Templului, practic nu există gol, pe pământ sau în ceruri, să nu fi vibrat la visul de a se umple cu plinul puterii, măreției și strălucirii sale. Și El nu se mai arată iudeilor deasupra Chivotului, între heruvimii ciopliți de meșterul Betzalel.

Levitul Ezechiel tresare. Blestemase un profet și asta nu este deloc bine, cu excepția situației, destul de puțin probabile totuși, în care Cerul poate atîpise puțin și nu-i auzise gândul ticălos. Cârmește brusc mintea către Caiafa. Îl urăște pe Marele Preot într-un mod calm, detașat, așa cum ți-ai turna vinul în pahare la sărbătoarea de Pesah. *Este datoria naturală a leviților să-i urască pe Marii Preoți? Începem să înțelegem cum stau lucrurile... Pare destul de limpede, aceștia din urmă uneltiseră dispariția Chivotului, geloși pe puterea lui. Iar odată cu el, dispăruse și însemnătatea mărunțului și numerosului cler, din care face și Ezechiel parte!*

— Hei! Ezechiel!

Șoapta îl sperie de-a binelea. Se liniștește când, dintr-un ungher, iese la iveală un alt levit. *Îl recunoaștem îndată, este Gherson, prietenul lui.*

- Ptiu! M-ai speriat. Ce faci aici?
 — Încipuiam un pilastru. Nu sunt leviții stâlpii Templului?
 — Lasă prostiile. Ce se întâmplă?
 — Meir Ben-Simha. Vrea să ne întâlnim la noapte în catacombă.
 — A convocat Masadul?
 — Habar n-am.
 — Bine, vin și eu. Pleacă repede, nu e bine că umbli în preajma Sfintei Sfintelor! Teme-te de Caiafa, înțelegeți!
 — Crezi că se prăbușește arcada dacă plec?
 — Nebunule! Ia mantia mea, e neagră și te faci mai ușor nevăzut!

Se despart, furișându-se pe lângă ziduri. Noi rămânem tot pe urmele lui Ezechiel, o luăm la dreapta, *Atenție la trepte!*

Trăsese oare cu urechea? Se temea cu adevărat pentru neghiob, Gherson este sărac cu duhul și cu atât mai ușor de manipulat... Cum de îi luase urma, când se ferise atât de bine? Levitul tot levit rămâne, chiar nătâng de-ar fi, *Până ieșim, Doamne, de-am ieși odată, mai povestește-ne în șoaptă câte ceva din gândurile lui Ezechiel, maghidule, cele care acum par tulburate doar de ecourile surde ce vin din hrube și firide*, Din ură și spaime născuseră leviții Masadul, cu speranța că într-o zi vor găsi Chivotul, totodată puterea pierdută și respectul de altădată. Este de neconceput să se petreacă cea mai mică întâmplare, cel mai mic gest al iudeului mărunț, saducheilor, fariseilor ori marilor preoți, fără ca puternica organizație secretă să nu ia la cunoștință, mai iute chiar decât pot eu să povestesc. Devii masad îndată ce te naști băiat în familie de levit și nu mai ești doar atunci când El te ridică la cer. Despre cuvântul trădare, nu se auzise, *Moștenise cumva ura de la tatăl său? Ai ghicit, levitul Saul s-a numit iar acesta o moștenise de la tatăl lui. Și fără îndoială că Ezechiel avea să o transmită mai departe unicului său fiu, Ce nume poartă, Teșu. Așa se numește.*

Pe lângă alte servituți legate de gospodărirea Templului, duc împreună grija unei tarabe așezată în Curtea Necredincioșilor. Vând tămâie, lumânări și smirnă, umilință îndurată greu de Ezechiel între zarafii⁵ ce zornăie talanți, drahme, sicli și arginți,

strigând și laudându-și fără încetare marfa stropită mărunț cu saliva gurii lor neobosite. Uneori, când soarele bate mai pieziș, un mic curcubeu apare în jurul buzelor dintre care țâșnește fântâna scuipatului fin dispersat.

I-a murit nu demult soția. Prea devreme. Asta trebuie să fi fost, fără doar și poate, urmarea unui păcat foarte grav, săvârșit — cu știință ori fără — de Kabira însăși sau de cineva din familie, dintre cei vii ori dintre ceilalți, cei ajunși deja în lumea fără de impozite. Iar dacă ei și strămoșii strămoșilor lor au fost curați ca lacrima, neîndoielnic, vinovat pentru moartea sa prematură este Adam, întâiul dintre păcătoși.

În grija sa rămase creșterea și educarea singurului lor fiu. Teșu.

Sunt amândoi infirmi. Levitul are doar un ochi, o să vă lămuriiți singuri când ieșim, *Ajută-ne, Doamne*, Dar asta nu-l împiedică să glumească adesea pe seama infirmității sale, susținând cu tărie superioritatea vederii monoculare asupra celei binoculare, nu-i așa, chiar și dumnezeu — scris mărunț că prea s-a substantivat la modul comun, până și dacă tragi un părț îl invoci imediat, iartă-mă doamne — a făcut lumea de unul singur, dacă doi dumnezei ar fi meșterit împreună la facerea lumii cu siguranță rezultatul ar fi fost un mare haloimăș. Unu e cu siguranță superior multiplilor săi! — obișnuia să concluzioneze sentențios. Termina de regulă argumentația cu sfatul prietenesc dat interlocutorului, Scoate cât mai grabnic un ochi pentru a vedea mai bine, da, cu doi ochi doar privești, cu unul *vezi*, iar dacă partenerul de dialog se vădea a fi un hâtru, discuția continua, Care ochi se cuvine a fi păstrat, stângul sau dreptul, recurs la Tora, nu știm să-i fi urmat cineva sfatul, punct

Teșu se născu fără mâini. Mai exact, palmele lui pornesc direct din umeri, îi lipsesc humerusii, cubitușii și radiusii. Adică brațele. Asta nu-l împiedică să aibă grijă de tarabă, este uluitoare agilitatea cu care se descurcă. Precum un saltimbanc își torsionează trupul, aplecându-l pentru ca palmuțele lui din umeri să poată apuca de pe tarabă lumânările pentru pomenirea morților, tămâia pentru sacrificii ori smirna pentru îmbălsămări, întinde apoi marfa cu tot corpul către cumpărător. Doi sicli, mulțumesc,